

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FALLEN
Από τις Εκδόσεις DELACORTE PRESS, Νέα Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Άγγελοι
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Kate
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Angela Carlino
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Tinderbox books, LLC και Lauren Kate, 2009
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Fernanda Brussi Goncalves
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-735-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΚΕΪΤ

ΑΓΓΕΛΟΙ

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

*Για την οικογένειά μου,
με ευγνωμοσύνη και αγάπη*

*Μα ο Παράδεισος είναι κλειστός και κλειδωμένος...
Πρέπει να κάνουμε ένα ταξίδι γύρω απ' τον κόσμο
για να δούμε μήπως, ίσως, έχει μείνει κάποια πόρτα ανοιχτή.*

ΧΑΪΝΡΙΧ ΦΟΝ ΚΛΑΪΣΤ, Κουκλοθέατρο

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ

ΧΕΛΣΤΟΝ, ΑΓΓΛΙΑ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1854

Γύρω στα μεσάνυχτα, τα μάτια της επιτέλους απέκτησαν σχήμα. Το βλέμμα ήταν γατίσιο, αποφασιστικό και συνάμα διστακτικό... αβέβαιο. Ναι, ήταν σωστά αυτά τα μάτια. Έφταναν μέχρι τα κομψά, λεπτά φρύδια της, μερικά εκατοστά απ' τον σκούρο καταρράκτη των μαλλιών της.

Σήκωσε το χαρτί για να εκτιμήσει την πρόοδό του. Ήταν δύσκολο να δουλεύει έτσι, χωρίς να την έχει μπροστά του, αλλά, από την άλλη, δεν μπορούσε ποτέ να σχεδιάσει όταν βρισκόταν μαζί της. Από τότε που είχε έρθει από το Λονδίνο ή μάλλον όχι, από τότε που την είχε δει για πρώτη φορά, έπρεπε να προσέχει πάντα να κρατάει τις αποστάσεις του.

Τώρα πια, τον πλησίαζε περισσότερο κάθε μέρα και κάθε μέρα ήταν πιο δύσκολη από την προηγούμενη. Γι' αυτό, εκείνο το πρωί θα έφευγε... για την Ινδία, την Αμερική, δεν ήξερε ούτε τον ένοιαζε. Όπου και να κατέληγε, θα ήταν πιο εύκολο απ' το να βρίσκεται εδώ.

Έσκυψε πάλι πάνω απ' τη ζωγραφιά του αναστενάζοντας, καθώς τελειοποίησε με τον αντίχειρά του τα σουφρωμένα

πλούσια χείλη της, που ήταν μουντζουρωμένα. Αυτό το άψυχο χαρτί, το ψυχρό αντίγραφο θα ήταν ο μοναδικός τρόπος να την πάρει μαζί του.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, καθώς ακούμπησε την πλάτη του στη δερμάτινη καρέκλα της βιβλιοθήκης, το ένιωσε. Αυτή τη ζεστή αύρα στον αυχένα του.

Εκείνη.

Το να βρίσκεται τόσο κοντά τού προκαλούσε την πιο παρ'άξια αίσθηση, όπως το κύμα ζέστης που βγαίνει όταν ένα κούτσουρο γίνει στάχτη. Το ήξερε χωρίς να χρειαστεί να γυρίσει: ήταν εκεί. Σκέπασε το είδωλό της με τα χαρτιά που κρατούσε, αλλά δεν μπορούσε να της ξεφύγει.

Τα μάτια του έπεσαν στην ιβουάρ ταπετσαρία του καναπέ απέναντί του, εκεί όπου λίγες ώρες νωρίτερα είχε εμφανιστεί εκείνη απροσδόκητα, αργότερα απ' την υπόλοιπη παρέα της, με ένα ροζ μεταξωτό φόρεμα, χειροκροτώντας την κόρη του οικοδεσπότη τους, που τους έπαιξε μια όμορφη μελωδία στο τσέμπαλο. Κοίταξε στην άλλη άκρη του δωματίου, πέρα απ' το παράθυρο, στη βεράντα, όπου τον είχε ξαφνιάσει την προηγούμενη μέρα, με ένα μπουκέτο από άγριες λευκές παιωνίες στο χέρι. Εκείνη πίστευε ακόμη ότι η έλξη που ένιωθε γι' αυτόν ήταν αθώα, ότι οι συχνές συναντήσεις τους στο περίπτερο ήταν απλώς... όμορφες συμπτώσεις. Πόσο αφελής ήταν! Δε θα της έλεγε όμως ποτέ την αλήθεια – το μυστικό ήταν δικό του και θα υπέφερε μόνος.

Σηκώθηκε και στράφηκε προς το μέρος της, αφήνοντας τα σχέδια πίσω του, στη δερμάτινη καρέκλα. Κι εκείνη ήταν πράγματι εκεί, ακουμπούσε στην πορφυρή βελούδινη κουρτίνα, με το απλό λευκό φόρεμά της. Το μαύρα μαλλιά της είχαν λυθεί απ' την πλεξούδα τους. Η έκφρασή της ήταν η ίδια με αυτήν που είχε σχεδιάσει πολλές φορές: η φωτιά άναβε στα μάγουλά της. Ήταν θυμωμένη; Ντρεπόταν; Λαχταρούσε να μάθει, αλλά δεν επέτρεπε στον εαυτό του να ρωτήσει.

«Τι κάνεις εδώ;»

Ακόμη κι ο ίδιος διέκρινε την επιθετικότητα στη φωνή του και μετάνιωσε για τον οξύ τόνο του, βέβαιος ότι αυτή δε θα καταλάβαινε ποτέ.

«Ε... δεν μπορούσα να κοιμηθώ», τραύλισε εκείνη, πλησιάζοντας τη φωτιά και την καρέκλα του. «Είδα το φως στο δωμάτιό σου και μετά...» δίστασε κοιτάζοντας τα χέρια της, «... το μπαούλο σου έξω απ' την πόρτα. Θα πας κάπου;»

«Θα σ' το έλεγα...» άρχισε και αμέσως σταμάτησε.

Δεν έπρεπε να πει ψέματα. Ποτέ δεν είχε σκοπό να την ενημερώσει για τα σχέδιά του. Αν της το έλεγε θα έκανε απλώς χειρότερα τα πράγματα. Είχε ήδη αφήσει την κατάσταση να προχωρήσει υπερβολικά, ελπίζοντας πως αυτή τη φορά θα ήταν διαφορετικά.

Εκείνη τον πλησίασε και η ματιά της έπεσε στα σχέδιά του.

«Εμένα ζωγράφιζες;»

Το ξάφνιασμα στη φωνή της του θύμισε πόσο μεγάλο ήταν το κενό κατανόησης στην επικοινωνία τους. Ακόμη κι έπειτα από το μεγάλο χρονικό διάστημα που είχαν περάσει μαζί τις τελευταίες εβδομάδες, εκείνη δεν είχε καν αρχίσει να υποψιάζεται την αλήθεια που κρυβόταν πίσω απ' την έλξη τους.

Αυτό ήταν καλό – τουλάχιστον ήταν καλύτερα έτσι. Τις τελευταίες μέρες, από τότε που είχε πάρει την απόφαση να φύγει, πάλευε να μένει μακριά της. Η προσπάθεια τον κατέβαλλε τόσο, ώστε τις στιγμές που βρισκόταν μόνος αναγκαζόταν να παραδοθεί στην καταπιεσμένη ανάγκη του να τη ζωγραφίσει. Είχε γεμίσει το σημειωματάριό του με σκίτσα του γεροτού λαιμού της, του αλαβάστρινου στέρνου της, της μαύρης αβύσσου των μαλλιών της.

Τώρα ξανακοίταξε το σκίτσο, όχι επειδή ντράπηκε που τον έπιασε να τη ζωγραφίζει, αλλά με μιαν ακόμη χειρότερη αίσθηση. Ρίγος τον διαπέρασε όταν συνειδητοποίησε πως η

ανακάλυψή της –η αποκάλυψη των συναισθημάτων του– θα την κατέστρεφε. Έπρεπε να είναι πιο προσεκτικός. Πάντα έτσι ξεκινούσαν όλα.

«Ζεστό γάλα με μια κουταλιά μελάσα», μουρμούρισε με γυρισμένη ακόμη την πλάτη. «Θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς», πρόσθεσε θλιμμένα.

«Μα πώς το ήξερες; Απίστευτο, αυτό ακριβώς μου έδινε η μητέρα μου...»

«Το ξέρω», είπε και γύρισε προς το μέρος της.

Η έκπληξη στη φωνή της δεν τον ξάφνιασε, αλλά δεν μπορούσε να της εξηγήσει πώς το ήξερε ή πόσες φορές τής είχε ετοιμάσει αυτό το ίδιο ρόφημα στο παρελθόν, όταν έφταναν οι σκιές, πώς την κρατούσε μέχρι να αποκοιμηθεί.

Ένωσε το άγγιγμά της σαν κάτι καυτό που τρυπούσε το πονκάμισό του. Το χέρι της, που ακούμπησε στον ώμο του, του έκοψε την ανάσα. Δεν είχαν αγγίξει ποτέ ο ένας τον άλλο σ' αυτή τη ζωή και η πρώτη επαφή τού έκοβε πάντα τη μιλιά.

«Απάντησέ μου», ψιθύρισε εκείνη. «Φεύγεις;»

«Ναι».

«Πάρε με μαζί σου, τότε», είπε αυθόρμητα.

Την ίδια στιγμή, την είδε να παίρνει μια βαθιά ανάσα, να εύχεται να μπορούσε να το πάρει πίσω. Ήταν σε θέση να διακρίνει τη διαδοχή των συναισθημάτων της στη ρυτίδα ανάμεσα στα μάτια της: απερισκεψία, μετά ταραχή, έπειτα ντροπή απ' την ίδια της την τόλμη. Πάντα το έκανε αυτό και πολλές φορές στο παρελθόν είχε κάνει το λάθος να την παρηγορήσει αυτήν ακριβώς τη στιγμή.

«Όχι», ψιθύρισε εκείνος, ενώ θυμόταν... θυμόταν τόσο πολλά... «Θα φύγω αύριο. Αν νοιάζεσαι έστω και λίγο για μένα μην πεις άλλη λέξη».

«Αν νοιάζομαι για σένα», επανέλαβε, σαν να μιλούσε μόνη της σχεδόν. «Εγώ... εγώ σε...»

«Μη!»

«Πρέπει να σ' το πω. Σε... σε αγαπώ. Είμαι σχεδόν σίγουρη και αν φύγεις...»

«Αν φύγω θα σου σώσω τη ζωή». Μιλούσε αργά, προσπαθώντας να αγγίξει μέσα της κάτι που ίσως και να θυμόταν. Υπήρχε άραγε κάτι τέτοιο, θαμμένο κάπου βαθιά; «Μερικά πράγματα είναι πιο σημαντικά απ' την αγάπη. Δεν μπορείς να καταλάβεις, αλλά πρέπει να με εμπιστευτείς».

Τα μάτια της τον διαπέρασαν. Έκανε ένα βήμα πίσω και σταύρωσε τα χέρια της μπροστά στο στήθος. Ήταν κι αυτό δικό του λάθος – πάντα προκαλούσε την περιφρόνησή της όταν της μιλούσε υποτιμητικά.

«Θέλεις να πεις ότι υπάρχουν πράγματα πιο σημαντικά απ' αυτό;» είπε προκλητικά και πιάνοντας τα χέρια του τα έβαλε στην καρδιά της.

Αχ, μακάρι να ήταν στη θέση της, να μην ήξερε τι θα ακολουθούσε! Ή τουλάχιστον να ήταν πιο δυνατός και να μπορούσε να τη σταματήσει. Αν δεν τη σταματούσε, δε θα μάθαινε ποτέ τι έπρεπε να κάνει και το παρελθόν θα επαναλαμβανόταν απλώς, βασανίζοντας και τους δύο ξανά και ξανά.

Η οικεία ζεστασιά του δέρματός της κάτω απ' τα χέρια του τον έκανε να γείρει το κεφάλι και να βογκήξει απαλά. Προσπαθούσε να αγνοήσει το πόσο κοντά του ήταν, πόσο καλά ήξερε την αίσθηση των χειλιών της στα δικά του, πόση πίκρα ένιωθε που έπρεπε να τελειώσουν όλα αυτά. Τα δάχτυλά της, όμως, άγγιζαν τα δικά του τόσο απαλά. Ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή κάτω απ' το λεπτό βαμβακερό νυχτικό της.

Είχε δίκιο εκείνη. Δεν υπήρχε τίποτε πιο σημαντικό απ' αυτό. Ποτέ δεν είχε υπάρξει. Ήταν έτοιμος να υποκύψει και να την πάρει στην αγκαλιά του, όταν πρόσεξε το βλέμμα στα μάτια της. Σαν να είχε δει ένα φάντασμα.

Τραβήχτηκε μακριά του, βάζοντας την παλάμη της στο μέτωπό της.

«Έχω την πιο παράξενη αίσθηση», ψιθύρισε.

Όχι... Ήταν ήδη πολύ αργά;

Τα μάτια της μισόκλεισαν όπως στη ζωγραφιά του και πήγε ξανά κοντά του, με τα χέρια της στο στήθος του, τα χείλη της μισάνοιχτα, γεμάτα προσδοκία.

«Πες με τρελή, αλλά ορκίζομαι ότι έχω ξαναβρεθεί εδώ...»

Ήταν *πράγματι* πολύ αργά. Σήκωσε το κεφάλι του, αναρίγησε και ένιωσε το σκοτάδι να πέφτει. Άδραξε την τελευταία ευκαιρία να την αγκαλιάσει, να την κρατήσει τόσο σφιχτά, όσο ονειρευόταν εδώ και εβδομάδες.

Τη στιγμή που τα χείλη της άγγιξαν τα δικά του, ήταν πια κι οι δύο ανίσχυροι. Η μυρωδιά από αγιόκλημα που είχε η ανάσα της τον ζάλισε. Όσο πιο σφιχτά την αγκάλιαζε, τόσο πιο πολύ έκαιγε το στομάχι του από πόνο και αγωνία. Η γλώσσα της βρήκε τη δική του και η φλόγα ανάμεσά τους έλαμπε πιο φωτεινή, πιο καυτή, πιο δυνατή με κάθε νέο άγγιγμα, κάθε νέα εξερεύνηση. Μόνο που τίποτε απ' αυτά δεν ήταν στ' αλήθεια νέο.

Το δωμάτιο σείστηκε. Γύρω τους έλαμψε μια αύρα.

Εκείνη δεν πρόσεξε τίποτε, δεν είχε μάτια ούτε μυαλό για τίποτε, εκτός απ' το φιλί τους.

Μόνο εκείνος ήξερε τι θα συνέβαινε, ποιοι μαύροι εχθροί θα ορμούσαν ενάντια στην ένωσή τους. Παρόλο που για άλλη μια φορά δεν είχε καταφέρει να αλλάξει την πορεία της ζωής τους, το ήξερε.

Οι σκιές άρχισαν να στροβιλίζονται, ακριβώς από πάνω τους. Τόσο κοντά, που θα μπορούσε να τις αγγίξει. Τόσο κοντά, που αναρωτήθηκε αν εκείνη μπορούσε να ακούσει τι ψιθύριζαν. Είδε το σύννεφο να περνάει πάνω απ' το πρόσωπό της. Για μια στιγμή διέκρινε μια σπίθα να μεγαλώνει μες στα μάτια της.

Και μετά τίποτε, τίποτε απολύτως.

ΑΓΝΩΣΤΟΙ

Η Λους όρμησε στον φωτισμένο με λάμπες φθορισμού προθάλαμο του Σουόρντ εντ Κροσ (Σπαθί και Σταυρός) δέκα λεπτά αργότερα απ' ό,τι έπρεπε. Ένας εύσωμος υπάλληλος με αναψοκοκκινισμένα μάγουλα και ένα σημειωματάριο σφηνωμένο κάτω από έναν ατσάλινο δικέφαλο έδινε ήδη διαταγές – που σήμαινε ότι η Λους είχε ήδη μείνει πίσω.

«Άρα να θυμάστε χάπια, κρεβάτια και... μάτια», βρυχήθηκε ο υπάλληλος σε μια ομάδα τριών μαθητών που στέκονταν όλοι με την πλάτη γυρισμένη στη Λους. «Αν θυμάστε τα βασικά κανένas δε θα πάθει τίποτε».

Η Λους έτρεξε βιαστικά πίσω απ' την ομάδα. Αναρωτιόταν ακόμη αν είχε συμπληρώσει σωστά την τεράστια στοίβα από χαρτιά και φόρμες, αν ο υπάλληλος με το ξυρισμένο κεφάλι μπροστά της ήταν άντρας ή γυναίκα, αν υπήρχε περίπτωση να τη βοηθήσει κάποιος με το τεράστιο σακίδιο που κουβαλούσε, αν οι γονείς της θα ξεφορτώνονταν το αγαπημένο της Πλίμουθ Φέρι, τη στιγμή που θα επέστρεφαν στο σπίτι. Την απειλούσαν όλο το καλοκαίρι ότι θα το πουλήσουν και αυτή τη στιγμή είχαν ένα λόγο με τον οποίο ούτε η Λους μπορούσε να διαφωνήσει: κανένas δεν επιτρεπόταν να έχει αυτοκίνητο στο καινούργιο σχολείο της. Το καινούργιο της *αναμορφωτήριο*, για την ακρίβεια.

Ακόμη δεν μπορούσε να συνηθίσει τη λέξη.

«Μπορείτε, ε... να το επαναλάβετε αυτό;» ρώτησε τον υπάλληλο. «Τι είπατε, χάπια;...»

«Βρε, βρε, κοίτα τι κατέβασε η βροχή», είπε δυνατά ο υπάλληλος και συνέχισε συλλαβίζοντας: «Χ-ά-π-ι-α. Αν είσαι απ' τους μαθητές που παίρνουν χάπια, εκεί θα πηγαίνεις για να μαστουρώσεις, να φτιαχτείς, να ισιώσεις, όπως το λέτε τέλος πάντων».

Γυναίκα, αποφάσισε η Λους, παρατηρώντας την υπάλληλο. Κανένας άντρας δε θα μπορούσε να τα πει όλα αυτά με τόσο γλυκερό τόνο στη φωνή του.

«Το 'πιασα», είπε η Λους, νιώθοντας ένα σφίξιμο στο στομάχι. «Χάπια».

Είχε κόψει τα χάπια εδώ και χρόνια. Μετά το ατύχημα, το περασμένο καλοκαίρι, ο Δρ Σάνφορντ, ο γιατρός της στο Χόπκιντον και ο λόγος που οι γονείς της την είχαν στείλει εσωτερική στην άλλη άκρη της χώρας, στο Νιου Χάμσαϊρ, είχε προσπαθήσει να την πείσει να τα ξαναρχίσει. Παρόλο που τον είχε πείσει τελικά για τη –σχετική– σταθερότητά της, χρειάστηκε ένας μήνας επιπλέον αυτοσυγκράτησης για να μείνει μακριά από εκείνα τα απαίσια αντιψυχωτικά φάρμακα.

Γι' αυτό ακριβώς και ξεκινούσε τον τελευταίο χρόνο του σχολείου στο Σουόρντ εντ Κρος έναν ολόκληρο μήνα μετά την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους. Το να είναι η καινούργια μαθήτρια ήταν κακό από μόνο του και η Λους είχε πολύ άγχος για το πώς θα μπει στις τάξεις που όλοι οι άλλοι είχαν ήδη συνηθίσει. Από ό,τι έβλεπε, όμως, δεν ήταν η μόνη που έφτασε εκείνη τη μέρα.

Κρυφοκοίταξε τα υπόλοιπα τρία παιδιά που στέκονταν γύρω της σε ένα ημικύκλιο. Στο παλιό της σχολείο, το Λύκειο Ντόβερ, είχε γνωρίσει την καλύτερή της φίλη, την Κάλι, την πρώτη μέρα, στην ξενάγηση. Σε μιαν αυλή όπου όλοι οι άλλοι είχαν σχεδόν μεγαλώσει μαζί, θα ήταν αρκετό να τις φέρει κο-

ντά το γεγονός ότι η Λους και η Κάλι ήταν οι μόνες καινούργιες μαθήτριες. Δε χρειάστηκε πολύς καιρός, όμως, για να καταλάβουν ότι είχαν και την ίδια ακριβώς εμμονή με τις ίδιες ακριβώς παλιές ταινίες. Μετά την πρώτη χρονιά, όταν συνειδητοποίησαν ότι καμία από τις δύο δεν μπορούσε να φτιάξει ποπκόρν χωρίς να χτυπήσει ο συναγερμός, η Κάλι και η Λους είχαν γίνει αχώριστες. Μέχρι που... μέχρι που αναγκάστηκαν να χωριστούν.

Σήμερα, δίπλα στη Λους στέκονταν ένα κορίτσι και δύο αγόρια. Το κορίτσι έμοιαζε αρκετά εύκολο να αποκωδικοποιηθεί: ξανθό και όμορφο σαν διαφήμιση του Κλεραζίλ, με ροζ απαλό μανικιούρ που ταίριαζε με το πλαστικό ντοσιέ της.

«Γεια, είμαι η Γκάμπι», είπε με μακρόσυρτη φωνή, χαρίζοντας στη Λους ένα πλατύ χαμόγελο που εξαφανίστηκε την ίδια στιγμή, προτού η Λους προλάβει να πει το όνομά της.

Το στιγμιαίο ενδιαφέρον που έδειξε γι' αυτήν η κοπέλα θύμιζε στη Λους περισσότερο μια νοτιότερη εκδοχή απ' τα κορίτσια που πήγαιναν στο Ντόβερ, παρά κάποια που θα περίμενε να βρει στο Σουόρντ εντ Κρος. Η Λους δεν μπορούσε να αποφασίσει αν αυτό ήταν καλό ή κακό ούτε μπορούσε να φανταστεί τι έκανε ένα κορίτσι σαν κι αυτό σε ένα αναμορφωτήριο.

Στα δεξιά της ήταν ένα αγόρι με κοντά καστανά μαλλιά, καστανά μάτια και μια μουντζούρα από φακίδες στη μύτη του. Ωστόσο, ο τρόπος που δεν την κοίταζε καν στα μάτια, παρά μόνο τραβούσε επίμονα μια παρωνυχίδα στον αντίχειρά του, έδωσε στη Λους την εντύπωση ότι, όπως κι εκείνη, ήταν μάλλον ακόμη έκπληκτος και ντροπιασμένος που βρισκόταν εκεί.

Ο τύπος στα αριστερά της, από την άλλη, ταίριαζε τέλεια στην εικόνα που είχε η Λους για ένα τέτοιο μέρος. Ήταν ψηλός και αδύνατος, με ένα σακίδιο περασμένο διαγώνια στον ώμο του, μακριά ατημέλητη φράντζα και μεγάλα βαθιά πράσινα μάτια. Τα χείλη του ήταν πλούσια και είχαν ένα φυσικό χρώμα που θα ζήλευαν τα περισσότερα κορίτσια. Στο σβέρο

του είχε ένα μαύρο τατουάζ, στο σχήμα του ήλιου που έμοιαζε να λάμπει στο ανοιχτόχρωμο δέρμα του, σαν να ανέτελλε απ' τη μαύρη μπλούζα του.

Αντίθετα με τους άλλους δύο, όταν αυτός ο τύπος στράφηκε προς το μέρος της την κοίταξε στα μάτια και δε χαμήλωσε το βλέμμα του. Το στόμα του ήταν σφιγμένο και λεπτό, αλλά τα μάτια του ήταν ζεστά και ζωντανά. Την κοίταξε, ακίνητος σαν άγαλμα, κι αυτό την έκανε να νιώσει κι εκείνη καρφωμένη στη θέση της. Κράτησε την ανάσα της. Τα μάτια του ήταν έντονα και γοητευτικά και... βασικά κάπως αφοπλιστικά.

Η υπάλληλος ξερόβηξε και διέκοψε το υπνωτισμένο βλέμμα του αγοριού, ενώ η Λους έκανε την απασχολημένη, ξύνοντας το κεφάλι της με μανία.

«Όσοι από εσάς μάθατε τους κανονισμούς, είστε ελεύθεροι να φύγετε, αφού παραδώσετε τα επικίνδυνα αντικείμενά σας». Η υπάλληλος έδειξε ένα μεγάλο χάρτινο κουτί κάτω από μια πινακίδα που έγραφε με μεγάλα μαύρα γράμματα ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ. «Και όταν λέω ελεύθεροι, Τοντ», είπε γραπώνοντας τον ώμο του αγοριού με τις φακίδες, που αναπήδησε ξαφνιασμένο, «εννοώ να πάτε προς το γυμνάσιο, για να συναντήσετε τους προκαθορισμένους συνοδούς σας. Εσύ...» συνέχισε δείχνοντας τη Λους, «πέταξε ό,τι επικίνδυνο έχεις και μείνε μαζί μου».

Οι τέσσερις μαθητές πήγαν σέρνοντας τα πόδια προς το χάρτινο κουτί και η Λους είδε έκπληκτη τους άλλους να αδειάζουν τις τσέπες τους. Το κορίτσι έβγαλε έναν εννιάποντο ροζ ελβετικό σουγιά. Το αγόρι με τα πράσινα μάτια πέταξε απρόθυμα έναν κύλινδρο με μπογιά σε σπρέι και ένα λεπίδι. Ακόμη και ο κακομοίρης ο Τοντ εγκατέλειψε κάμποσα κουτιά σπρίττα και ένα μικρό δοχείο με υγρό για αναπτήρες. Η Λους ένιωσε σχεδόν ανόητη που δεν έκρυβε κι εκείνη κάποιο επικίνδυνο αντικείμενο, αλλά όταν είδε τα άλλα παιδιά να βγάζουν απ' τις τσέπες τους τα κινητά τους, έμεινε άναυδη.

Σκύβοντας εμπρός για να διαβάσει πιο καλά τη λίστα με τα ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ, είδε ότι τα κινητά, οι βομβητές και όλες οι συσκευές τύπου ασυρμάτου ήταν αυστηρά απαγορευμένες. Δε φτάνει που δεν μπορούσε να έχει αμάξι! Η Λους έσφιξε με το ιδρωμένο χέρι της το κινητό της, τη μοναδική διεξοδό της προς τον έξω κόσμο. Όταν η υπάλληλος είδε την έκφρασή της, η Λους δέχτηκε μερικά «χαϊδευτικά» χαστουκάκια στο μάγουλο.

«Έλα, έλα, μη μου λιποθυμήσεις, μικρή. Δε μου δίνουν αρκετά λεφτά για να κάνω και τεχνητές αναπνοές. Στο κάτω κάτω, επιτρέπεται ένα τηλεφώνημα στην κεντρική αίθουσα μια φορά την εβδομάδα».

Ένα τηλεφώνημα... μια φορά την εβδομάδα; Μα...

Κοίταξε για τελευταία φορά το κινητό της που είχε δύο νέα μηνύματα. Της φαινόταν απίστευτο ότι αυτά θα ήταν τα δύο *τελευταία* μηνύματά της. Το πρώτο ήταν απ' την Κάλι:

Πάρε τηλ αμέσως! Θ περιμέν στο τηλέφωνο όλη τη νύχτα, θέλ αναλυτική αναφορά. Και να θυμάσαι το μότο μας: Θ περoσει κ αυτό! Α, κ να ξεes, νομίζω ότι όλοι έχουν ξεχάσει...

Κλασική Κάλι, είχε γράψει τόσο πολλά που το τελειωμένο κινητό της Λους είχε κόψει το μήνυμα στις τρεις γραμμές. Απ' τη μια, η Λους ένιωσε σχεδόν ανακούφιση. Δεν είχε όρεξη να διαβάσει ότι όλοι στο σχολείο της είχαν ξεχάσει ήδη τι είχε γίνει, τι είχε κάνει για να φέρει τον εαυτό της σ' αυτό το μέρος.

Αναστέναξε και πήγε στο δεύτερο μήνυμα. Ήταν απ' τη μαμά της που είχε μάθει να στέλνει μηνύματα μόλις πριν από λίγες εβδομάδες και σίγουρα δεν είχε ιδέα γι' αυτό το «Ένα τηλεφώνημα μια φορά την εβδομάδα», γιατί αλλιώς αποκλείεται να είχε εγκαταλείψει εκεί πέρα την κόρη της. Ή μήπως όχι;

Αγάπη μου, σε σκεφτόμαστε συνέχεια. Να είσαι καλή και να προσπαθείς να τρως αρκετές πρωτεΐνες. Θα μιλήσουμε μόλις μπορέσουμε. Με αγάπη, Μαμά-Μπαμπάς.

Ανασπενάζοντας, η Λους συνειδητοποίησε ότι οι γονείς της πρέπει να το ήξεραν. Πώς αλλιώς να εξηγήσει τα σκυθρωπά πρόσωπά τους όταν τους αποχαιρέτησε στην πύλη του σχολείου το ίδιο πρωί, κρατώντας το σακίδιό της; Την ώρα του πρωινού είχε προσπαθήσει να αστειευτεί, λέγοντας ότι επιτέλους θα της έφευγε αυτή η απαίσινα προφορά που της είχε κολλήσει στο Ντόβερ, αλλά οι γονείς της δεν είχαν καν χαμογελάσει. Πίστευε ότι ήταν ακόμη θυμωμένοι μαζί της. Δεν αντιδρούσαν ποτέ με τις κλασικές φωνές των γονιών, και αυτό σήμαινε πως όταν η Λους έκανε κάτι πραγματικά άσχημο, την αντιμετώπιζαν με την παλιά γνωστή μέθοδο της αδιαφορίας. Τώρα όμως καταλάβαινε την παράξενη διάθεση του πρωινού: οι γονείς της θρηνούσαν ήδη την έλλειψη επαφής με τη μοναχοκόρη τους.

«Κάποιος εξακολουθεί να μας καθυστερεί», είπε τραγουδιστά η υπάλληλος. «Αναρωτιέμαι ποιος».

Η προσοχή της Λους στράφηκε πάλι στο χάρτινο κουτί με τα ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ, που είχε ξεχειλίσει από μαραφέτια που ούτε καν αναγνώριζε. Ένιωθε τα πράσινα μάτια του μελαχρινού αγοριού να την κοιτάζουν επίμονα. Σήκωσε το κεφάλι της και συνειδητοποίησε ότι την κοίταζαν όλοι. Ήταν η σειρά της. Έκλεισε τα μάτια της και άνοιξε αργά τα δάχτυλά της, αφήνοντας το κινητό της να πέσει και να προσγειωθεί με ένα θλιβερό «γκουπ» στο σωρό. Ήταν ο ήχος της μοναξιάς.

Ο Τοντ και το θηλυκό ρομποτάκι με το όνομα Γκάμπι πήγαν προς την πόρτα χωρίς να ρίξουν ούτε ένα βλέμμα στη Λους, αλλά το άλλο αγόρι στράφηκε στην υπάλληλο.

«Μπορώ να την κατατοπίσω εγώ», είπε δείχνοντας με το κεφάλι του τη Λους.

«Δε νομίζω», είπε αυτόματα η υπάλληλος, σαν να περιέμε-

νε αυτή την πρόταση. «Είσαι καινούργιος ξανά... Αυτό σημαίνει ότι θα πειθαρχείς σαν καινούργιος. Πάλι απ' την αρχή. Αν δε σ' αρέσει, μάλλον έπρεπε να το έχεις σκεφτεί προτού παραβιάσεις την αναστολή».

Το αγόρι έμεινε ακίνητο καθώς η υπάλληλος σκούνησε τη Λους –που είχε μείνει κόκαλο στο άκουσμα της λέξης «αναστολή»–, για να προχωρήσει προς το βάθος ενός κιτρινωπού διαδρόμου.

«Πάμε παρακάτω», συνέχισε η υπάλληλος σαν να μην είχε συμβεί τίποτε. «Κρεβάτια».

Έδειξε το δυτικό παράθυρο ενός κυλινδρικού τσιμεντένιου κιτριού στο βάθος. Η Λους είδε την Γκάμπι και τον Τοντ να σέρνονται αργά προς το μέρος τους και το άλλο αγόρι να περπατάει αργά, σαν να είχε πολύ σημαντικότερα πράγματα να κάνει απ' το να τους ακολουθεί.

Η εστία ήταν ένα κίτριο τρομακτικό και τετράγωνο, ένα μονοκόμματο γκριζο κουτί που η μεγάλη δίφυλλη πόρτα του δεν έδινε κανένα σημάδι ότι μπορεί και να υπήρχε ζωή μέσα του. Μια πέτρινη πινακίδα βρισκόταν καρφωμένη στη μέση του ξερού χόρτου και η Λους θυμήθηκε απ' την ιστοσελίδα του σχολείου ότι είχε χαραγμένες τις λέξεις ΕΣΤΙΑ ΠΟΛΙΝ. Ήταν ακόμη πιο άσχημο στον θολό ήλιο του πρωινού απ' ό,τι της είχε φανεί στη θαμπή ασπρόμαυρη φωτογραφία.

Ακόμη και από τόσο μακριά, η Λους διέκρινε τη μαύρη μούχλα που σκέπαζε την πρόσοψη των κοιτώνων. Όλα τα παράθυρα είχαν κάμποσες σειρές χοντρά ατσάλινα κάγκελα. Μισόκλεισε τα μάτια της για να δει καλύτερα. Συρματόπλεγμα ήταν αυτό πάνω στο φράχτη γύρω απ' το κτίριο;

Η υπάλληλος κοίταξε τα χαρτιά της, ξεφυλλίζοντας το φάκελο της Λους.

«Δωμάτιο 63. Πέταξε την τσάντα σου στο γραφείο μου μαζί με τις υπόλοιπες προς το παρόν. Μπορείς να φτιάξεις τα πράγματά σου το απόγευμα».

Η Λους έσυρε το κόκκινο σακίδιό της κοντά σε κάτι άλλες, απροσδιόριστες μαύρες τσάντες. Μετά έψαξε αυτόματα για το κινητό της, όπου αποθήκευε διάφορα που ήθελε να θυμάται. Μόλις όμως το χέρι της άγγιξε την άδεια τσέπη της, αναστέναξε και αναγκαστικά απομνημόνευσε τον αριθμό του δωματίου στο μυαλό της.

Δεν μπορούσε ακόμη να καταλάβει γιατί δε γινόταν να μείνει με τους γονείς της. Το σπίτι τους στο Θάντερμπολτ απείχε λιγότερο από μισή ώρα από το Σουόρντ εντ Κρος. Ήταν τόσο ωραία που είχε γυρίσει στη Σαβάνα, όπου, όπως έλεγε πάντα η μαμά της, ακόμη κι ο αέρας φυσούσε τεμπέλικα. Ο πιο απαλός, πιο αργός ρυθμός της Σαβάνα ταίριαζε στη Λους πολύ περισσότερο απ' ό,τι οτιδήποτε στη Νέα Αγγλία.

Το Σουόρντ εντ Κρος όμως δεν έδινε την αίσθηση ότι βρισκόσουν στη Σαβάνα. Ήταν σαν να βρισκόσουν στη μέση του πουθενά, βασικά, ένα άψυχο, άχρωμο μέρος, όπου είχε ορίσει το δικαστήριο ότι θα φοιτούσε. Τις προάλλες, είχε άθελά της ακούσει τον μπαμπά της να μιλάει στο τηλέφωνο με το διευθυντή, κουνώντας το κεφάλι του με το γνωστό αφηρημένο ύφος καθηγητή βιολογίας: «Ναι, ναι, ίσως είναι καλύτερα να βρίσκεται υπό διαρκή επιτήρηση. Όχι, όχι, δε θα θέλαμε να επέμβουμε στο σύστημά σας».

Προφανώς, ο μπαμπάς της δεν είχε δει τις συνθήκες αυτής της επιτήρησης της μοναχοκόρης του. Αυτό το μέρος έμοιαζε με φυλακή υψίστης ασφαλείας.

«Και το τελευταίο που είπατε... ε... τα μάτια;» ρώτησε η Λους την υπάλληλο, που ήταν έτοιμη να σταματήσει την ξενάγηση.

«Τα μάτια», είπε εκείνη, δείχνοντας μια μικρή συσκευή που κρεμόταν απ' το ταβάνι: ένας φακός με ένα κόκκινο φως που αναβόσβηνε.

Η Λους δεν το είχε προσέξει, αλλά όταν η υπάλληλος έδειξε το πρώτο, συνειδητοποίησε ότι υπήρχαν παντού γύρω της.

«Κάμερες;»

«Πολύ καλά», απάντησε η υπάλληλος με φωνή που έσταζε συγκαταβατικότητα. «Είναι εμφανείς, για να σας θυμίζουν: σας παρακολουθούμε συνέχεια και παντού. Γι' αυτό μην κάνετε καμία ανοησία – όσο μπορείτε τουλάχιστον».

Κάθε φορά που κάποιος μιλούσε στη Λους σαν να ήταν μια μανιακή ψυχοπαθής πλησίαζε όλο και περισσότερο στο να το πιστέψει.

Όλο το καλοκαίρι, οι αναμνήσεις τη στοίχειωναν, στα όνειρά της και τις ελάχιστες στιγμές που την άφηναν οι γονείς της μόνη. Κάτι είχε συμβεί σ' εκείνο το τροχόσπιτο και όλοι –συμπεριλαμβανομένης της Λους– πέθαιναν να μάθουν τι ακριβώς ήταν αυτό.

Η αστυνομία, ο δικαστής, ο κοινωνικός λειτουργός, όλοι είχαν προσπαθήσει να της εκμαιεύσουν την αλήθεια, αλλά και η Λους ήταν εξίσου περίεργη με εκείνους. Έκαναν πλάκα με τον Τρέβορ όλο το απόγευμα, κυνηγώντας ο ένας τον άλλο στα τροχόσπιτα δίπλα στη λίμνη, μακριά απ' τους υπόλοιπους. Προσπάθησε να τους εξηγήσει ότι ήταν μια από τις καλύτερες νύχτες της ζωής της, μέχρι που έγινε η χειρότερη.

Είχε περάσει τόσο χρόνο επαναφέροντας στο μυαλό της εκείνη τη νύχτα, ακούγοντας το γέλιο του Τρέβορ, νιώθοντας τα χέρια του στη μέση της, καθώς προσπαθούσε να συμβιβαστεί με το ένστικτό της ότι ήταν πράγματι αθώα.

Τώρα, όμως, όλοι οι κανόνες και οι αρχές του Σουόρντ εντ Κρος ήταν λες και προσπαθούσαν να κάνουν το αντίθετο, υπονοώντας ότι ήταν ουσιαστικά επικίνδυνη και έπρεπε να παρακολουθείται.

Η Λους ένιωσε ένα ζεστό χέρι στον ώμο της.

«Άκου», είπε η υπάλληλος. «Αν σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, να ξέρεις ότι υπάρχουν πολύ χειρότερες περιπτώσεις από σένα εδώ μέσα».

Ήταν η πρώτη ανθρώπινη χειρονομία που είχε κάνει προς τη Λους η υπάλληλος και πίστεψε ότι είχε σκοπό να την κάνει

να νιώσει καλύτερα. Κι όμως. Την είχαν στείλει εκεί εξαιτίας του ύποπτου θανάτου του νεαρού αγοριού για το οποίο ήταν τρελή –ακόμη– και *παρ' όλα αυτά* υπήρχαν και «πολύ χειρότερες περιπτώσεις»; Η Λους αναρωτήθηκε τι άλλο μπορεί να έκρυβε το Σουόρντ εντ Κρος.

«Λοιπόν, ξενάγηση τέλος», ανακοίνωσε η υπάλληλος. «Τώρα είστε μόνοι σας. Πάρτε από ένα χάρτη, αν θέλετε να βρείτε κάτι». Έδωσε στη Λους μια φωτοτυπία ενός κακοζωγραφισμένου χάρτη και κοίταξε το ρολόι της. «Έχετε μία ώρα πριν από το πρώτο σας μάθημα, αλλά οι σαπουνόπερές μου αρχίζουν σε πέντε λεπτά, γι' αυτό», κούνησε το χέρι της προς τη Λους, «ξεκουμπιστείτε. Και μην ξεχνάτε...» συνέχισε και έδειξε για μια τελευταία φορά τις κάμερες. «...Τα μάτια σάς κοιτάνε».

Προτού προλάβει η Λους να απαντήσει εμφανίστηκε ένα κοκαλιάρικο κορίτσι με σκούρα μαλλιά, κουνώντας τα μακριά της δάχτυλα μπροστά απ' το πρόσωπο της Λους.

«Οοοοοο», είπε με φωνή σαν να διηγούνταν ιστορίες με φαντάσματα, χορεύοντας γύρω από τη Λους. «Τα μάτια σάς κοιτάνεεεεεε».

«Φύγε από δω, Αριάν, προτού σου κάνω καμιά λοβοτομή», είπε η υπάλληλος, αν και ήταν εμφανές απ' το πρώτο σφικτό αλλά ειλικρινές χαμόγελό της ότι είχε κάποια ίχνη συμπάθειας για το τρελό κορίτσι.

Ήταν επίσης εμφανές ότι η Αριάν δεν ένιωθε καθόλου το ίδιο. Έκανε μιαν ανάγωγη χειρονομία προς την υπάλληλο και στη συνέχεια κοίταξε επίμονα τη Λους, περιμένοντας να δει αν θα σοκαριζόταν.

«Και γι' αυτό που έκανες», είπε η υπάλληλος, σημειώνοντας τσαντισμένη στο μπλοκ της, «κέρδισες το προνόμιο να δείξεις το μέρος στη Μικρή Ηλιαχτίδα για σήμερα».

Έδειξε τη Λους, που κάθε άλλο παρά ηλιαχτίδα ήταν με το μαύρο τζιν, τις μαύρες μπότες και το μαύρο μπλουζάκι της. Στην ενότητα «Ένδυση» στους κανονισμούς της ιστοσελίδας του

Σουόρντ εντ Κρος αναφερόταν με ανάλαφρο ύφος ότι όσο οι μαθητές συμπεριφέρονταν κόσμια μπορούσαν να ντύνονται όπως ήθελαν, με δύο μικρούς περιορισμούς: το στιλ έπρεπε να είναι σεμνό και το χρώμα μαύρο. Μιλάμε για μεγάλη ελευθερία.

Το πολύ φαρδύ ζιβιάγκο που την είχε υποχρεώσει να φορέσει η μαμά της δεν αναδείκνυε καθόλου τις καμπύλες της Λους· ακόμη και το πιο ωραίο χαρακτηριστικό της είχε εξαφανιστεί: τα πυκνά μαύρα μαλλιά της, που έφταναν παλιά μέχρι τη μέση της, είχαν σχεδόν κοπεί σύρριζα. Η φωτιά στη λίμνη είχε αφήσει το δέρμα της καμένο και τα μαλλιά της καψαλισμένα, οπότε μετά την ατελείωτη σιωπηλή διαδρομή για το σπίτι η μαμά της την είχε χώσει στην μπανιέρα, είχε πιάσει την ξυριστική του μπαμπά της και είχε ξυρίσει το κεφάλι της χωρίς να πει ούτε μια λέξη. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, τα μαλλιά της είχαν μακρύνει λιγάκι, τόσο που οι κάποτε αξιοζήλευτες μπουκλες της κρέμονταν σαν αμήχανα φύλλα λίγο πιο κάτω από τα αυτιά της.

Η Αριάν την κοίταξε, χτυπώντας σκεφτική το δάχτυλό της στα χλωμά χείλη της.

«Τέλεια», είπε κάνοντας ένα βήμα μπροστά, για να περάσει το μπράτσο της στο χέρι της Λους, πιάνοντάς την αγκαζέ. «Και μόλις σκεφτόμουν ότι μου χρειάζεται ένας καινούργιος σκλάβος».

Η πόρτα στο χολ άνοιξε διάπλατα και μπήκε το ψηλό αγόρι με τα πράσινα μάτια. Κούνησε το κεφάλι του και είπε στη Λους:

«Αυτοί εδώ πέρα δεν κωλώνουν να σε ξεγυμνώσουν, γι' αυτό αν έχεις τίποτε άλλα επικίνδυνα αντικείμενα», σήκωσε τα φρύδια του και πέταξε στο κουτί μια χούφτα απροσδιόριστα πράγματα, «μην κάνεις τον κόπο».

Πίσω από τη Λους, η Αριάν γέλασε πνιχτά. Το αγόρι σήκωσε απότομα το κεφάλι του και όταν το βλέμμα του έπεσε στην Αριάν, άνοιξε το στόμα του, μετά το έκλεισε, σαν να μην ήταν σίγουρος πώς να φερθεί.

Υπάρχει κάτι μυστηριώδες και ταυτόχρονα οικείο σχετικά με τον Ντάνιελ. Τραβάει την προσοχή της Λους από την πρώτη στιγμή που τον συναντά στο οικοτροφείο Σουόρντ εντ Κρος στη Σαβάνα. Εκείνος είναι το μοναδικό φωτεινό σημείο σ' ένα μέρος όπου τα κινητά τηλέφωνα είναι απαγορευμένα, οι υπόλοιποι μαθητές αποτυχημένοι, ενώ οι κάμερες ασφαλείας παρακολουθούν την κάθε τους κίνηση.

Παρόλο που ο Ντάνιελ δε θέλει να έχει την παραμικρή σχέση με τη Λους –και κάνει τα πάντα για να το δηλώσει– αυτή δεν μπορεί να ξεκολλήσει.

Το βλέμμα του, το πρόσωπό του, τα πάντα επάνω του τη γοητεύουν.

Είναι αποφασισμένη να μάθει τι κρύβει τόσο απεγνωσμένα ο Ντάνιελ... ακόμη κι αν η αλήθεια τη σκοτώσει.

*Θανάσιμα επικίνδυνο και βαθιά ρομαντικό,
οι ΑΓΓΕΛΟΙ είναι η απόλυτη ιστορία αγάπης.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-735-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08011

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ